

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.904 van 21 december 2012
in de zaak A. 205.291/X-15.130.**

In zake : Annemieken VAN REEPINGEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carina Van Cauter
 kantoor houdend te 9552 HERZELE
 Pastorijstraat 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
 gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Veerle Tollenaere
 kantoor houdend te 9000 GENT
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 juni 2012, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2012/0180 van 9 mei 2012 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de zaak 1011/0660/A/3/0583 houdende vernietiging van het besluit van 27 januari 2011 van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij aan Annemieken Van Reepingen de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het regulariseren van een paddock en een houten afsluiting aan de Veldstraat 42 te Burst (Erpe-Mere), kadastraal bekend sectie B, nr. 204/d, en waarbij wordt bevolen dat de deputatie, binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van bovenvermeld arrest, een nieuwe beslissing dient te nemen over het administratief beroep van Annemieken Van Reepingen tegen het besluit van 19 mei 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 2 juli 2012.

De eerste verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 december 2012.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Lippevelde, die loco advocaat Veerle Tollenaere verschijnt voor de eerste verwerende partij, en Mevr. Kaat Van Keymeulen, juriste, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van de eerste verwerende partij tot vernietiging van het besluit van 27 januari 2011 van de tweede verwerende partij ontvankelijk en gegrond, vernietigt het voormelde besluit, en geeft bevel aan de tweede verwerende partij tot het nemen van een nieuwe beslissing binnen een termijn van drie maanden vanaf de betekening van het bestreden arrest.

4. Met het vernietigde besluit van 27 januari 2011 werd aan de verzoekster een voorwaardelijke “stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van een paddock en een houten afsluiting”.

IV. Onderzoek van de cassatiemiddelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekster voert in een eerste cassatiemiddel de schending aan van de artikelen 10, 11 144, 145 en 146 van de Grondwet (hierna:GW) en van artikel 4.8.16, § 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

6. De verzoekster betoogt dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) ten onrechte aanneemt dat de eerste verwerende partij uit artikel 4.8.16, § 1 VCRO een automatisch belang, hoedanigheid en procesbevoegdheid put voor het instellen van een beroep tot vernietiging bij de RvVb, dat deze interpretatie van de voormelde decretale bepaling de artikelen 144 – 146 GW schendt omdat “zulks (...) een subjectief recht (zou) impliceren”, en ook de artikelen 10 en 11 GW schendt omdat in artikel 14, § 1 RvS-wet niet “aan sommige personen een automatisch belang wordt verleend” en waaromtrent “desgevallend” een prejudiciële vraag aan het

Grondwettelijk Hof moet worden gesteld. De verzoekster stelt nog dat de eerste verwerende partij heeft “nagelaten (...) om zich te manifesteren in de administratieve beroepsprocedure” zodat zij haar “beroepsmogelijkheid bij de RvVb heeft verwerkt”.

Beoordeling

7. Het toentertijd toepasselijke artikel 4.8.16, § 1 VCRO somt de “belanghebbenden” op die een beroep kunnen instellen bij de RvVb. Eén van die belanghebbenden is “5° de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, voor wat betreft vergunningen afgegeven binnen de reguliere procedure, behoudens in de gevallen vermeld in artikel 4.7.19 § 1, derde lid”, die overeenkomstig het tweede lid van de voormelde decretale bepaling niet “wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden” omdat hem niet “kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie”.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar is derhalve een belanghebbende die mits aan de gestelde voorwaarden is voldaan, beroep kan instellen bij de RvVb.

In zoverre het middel uitgaat van een “automatisch belang, hoedanigheid en procesbevoegdheid” en in dat licht een prejudiciële vraag formuleert, faalt het naar recht.

8. De RvVb overweegt dat artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 5° VCRO de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aanduidt als een belanghebbende die beroep kan instellen bij de RvVb, dat “de decreetgever de mogelijkheid van de verzoekende partij om (...) jurisdictioneel beroep in te stellen geenszins heeft onderworpen aan (bijkomende) voorwaarden of beperkingen”, en dat “de verzoekende partij geen nuttig beroep kon aantekenen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere”.

9. In zoverre het middel steunt op de stelling dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de beroepsmogelijkheid vervat in artikel 4.8.16 VCRO “heeft verwerkt”, is het ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekster voert de schending aan van artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit) omdat de RvVb “heeft geoordeeld dat werken en handelingen die een vorm van medische dienstverlening betreffen die eerder commercieel geïntereerd zijn, niet daadwerkelijk kunnen behoren of bijdragen tot de inrichting van parkgebied, en de sociale functie van het parkgebied in het gedrang brengen” en aldus “een verkeerde interpretatie” geeft aan de geschonden bepaling omdat het criterium dat “de werken en handelingen in min of meerdere mate commercieel geïntereerd zijn (...) volstrekt irrelevant” is.

Beoordeling

11. De RvVb acht het eerste onderdeel van het eerste middel gegrond omdat het voormelde besluit van 27 januari 2011 van de tweede verwerende partij artikel 14 van het inrichtingsbesluit schendt op grond van volgende overwegingen:

“2.

Met de verzoekende partij is de Raad van oordeel dat de werken en handelingen waarvoor de bestreden beslissing een vergunning verleent, mede gelet op de bestemming ervan, niet kunnen aangemerkt worden als werken en handelingen die behoren of bijdragen tot de inrichting van het parkgebied.

Uit de beschrijvende nota bij de aanvraag blijkt immers dat de paddock gebruikt zal worden om ‘de paarden in de winter wat bewegingsvrijheid te geven en ze te berijden, zuiver privé, door onszelf en om ‘te gebruiken voor Equine Assisted Therapy and Learning (EATL). Hierbij worden individuen

met psychische problemen (...) geholpen op individuele basis, waarbij paard en psychotherapeut samenwerken aan de gezondheid van de patiënt’.

Bij het onderzoek en de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de geldende bestemmingsvoorschriften, zal in tegenstelling tot wat de verwerende partij doet, niet zozeer moeten worden nagegaan of de werken en handelingen op zich een sociale functie hebben maar wel of die werken en handelingen, mede gelet op de concrete bestemming ervan, daadwerkelijk behoren of bijdragen tot de inrichting van het parkgebied en in die zin de sociale functie van het parkgebied al dan niet in het gedrang brengen.

In zoverre de tussenkommende partij het gebruik van de paddock kennelijk deels integreert in haar artspraktijk, zijnde ontegensprekelijk een vorm van (medische) dienstverlening, en hiertoe bovendien, zoals blijkt uit de door de verzoekende partij neergelegde brochure, op een eerder commercieel georiënteerde wijze patiënten, dan wel cliënten, werft, en de paddock daarnaast voor louter private en recreatieve doeleinden aanwendt, is de Raad van oordeel dat zulks niet verenigbaar is met de bestemming parkgebied”.

12. De RvVb neemt aldus de onverenigbaarheid van de aanvraag met de bestemming parkgebied aan omdat de verzoekster enerzijds “het gebruik van de paddock kennelijk deels integreert in haar artspraktijk” en anderzijds “de paddock daarnaast voor louter private en recreatieve doeleinden aanwendt”. Deze redengeving is naar recht verantwoord. De overweging dat de verzoekster in het kader van haar artspraktijk “bovendien (...) op een eerder commercieel georiënteerde wijze patiënten, dan wel cliënten, werft” is geen reden waarop de beslissing noodzakelijk steunt en is dienvolgens ten overvloede gegeven.

Het middel kan niet tot cassatie leiden en is bijgevolg niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 december 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	staatsraad, wnd. voorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Pierre Lefranc